

Vlada GINDRĖNIENĖ:

„Kartais gyvenimas žmogų pasuka visai netikėta linkme“

Pradėjusi dirbti bibliotekoje bibliotekininke, nė nepagalvojau, kad teks taip ilgai pasilikti. Nes ir specialių mokslų nebuvo baigusi, toliau mokytis neleido šeimyninė padėtis – du mažamečiai vaikai ir ankstyva vyro mirtis. Liūdnai blogą įspūdį tuo metu paliko bibliotekos patalpos ir darbo aplinka. Vienam mažam kambarėly buvo kelios senos lentynos knygų ir vienas stalas, įspraustas tarp lentynų, – jis kartu buvo bibliotekos vedėjos, ir knygų išdavimo stalas. Antras kambarėlis – skaitykla su dviem stalais. Be to, ir atlyginimas tuo metu buvo tik 40 rublių.

Bet, laimė, iš ten greit išsikraustėm į Paupio gatvę. Visą biblioteką išsinešėm ir išsivežėm su „tačka“ kaip bitės. O ten jau netrūko nei erdvės, nei džiaugsmo, nei darbo. Daug buvo naujų planų ir darbų.

Pasirodo, bet kokiam darbui reikia tik labai daug noro, kantrybės ir didelės meilės tam darbui. Tik tada darbą suprasi, išmoksi ir dirbsi su meile. Meilė knygoms, kurias kiekvieną dieną vartai, kilnoji ir dėlioji į joms skirtą vietą. Visos jos tampa žinomos, kad net naktį pažadinta pasakysiu, kur ta ar kita knyga padėta. Meilė žmonėms, su kuriais bendrauji, lauki jų kiekvieną dieną – tai mūsų bibliotekos skaitytojai ir lankytojai. Su malonumu jiems visada padėdavau, išklaudydavau ir stengdavausi suprasti jų džiaugsmus ir rūpesčius.

Iki šiol geriausius prisiminimus paliko šilti ir draugiški santykiai su bendradarbiais. Į darbą visada eidavau su gera nuotaika. Tik tas darbas man suteikdavo dvasinės ir fizinės tvirtybės. Tuo metu apie mažą atlyginimą nebegalvojau. Ir dabar dar malonu prisiminti, kad priekaištų darbe neturėjau. Gal tai ir nulėmė tą ilgą darbą rajoninėje bibliotekoje.

Per 18 metų dirbdama bibliotekininke ir pati daug ką sužinojau ir išmokau. Prisimenu, labai norėdavau ir stengdavausi niekada nepraleisti progos dalyvauti visuose zoniniuose bei Respublikiniuose seminaruose A. Mickevičiaus viešojoje ar Respublikinėje bibliotekoje. Keletą kartų teko dalyvauti kultūros darbuotojų respublikiniuose seminaruose Giruliuose. Seminarai vykdavo visą savaitę. Gyvendavome tuo metu vadinamose pionierių stovyklose, prie pat jūros. Ten pat vykdavo žymių lektorių įvairios paskaitos bei pranešimai visais darbo klausimais. Taip pat vykdavo susitikimai su žymiais žmonėmis, koncertai ir kiti renginiai. Ten ir N. Klimenko-Paltinienę pamačiau pirmą kartą koncerto metu. Viskas buvo labai įdomu, nauja, ko ir vadovėliuose nerasi.

O kiek buvo džiaugsmo pirmą kartą dešimt dienų pabūti komandiruotėje Maskvoje Liaudies ūkio pasiekimų parodoje. Labai norėjosi kuo daugiau pamatyti ir susipažinti su tuo didingu miestu. Labai daug buvo įspūdžių ir įdomybių. Bet taip nusivarydavom nuo kojų, kad grįžę į viešbutį ir užmigdavom su pakeltom kojom ant lovos galo. Ir kiekvieną dieną taip.

Nuostabius prisiminimus paliko amžinai žaliuojantys Karpatų kalnai, gurgančios kalnų upės ir kalnais vingiuojantys keliai. Tai buvo A. Mickevičiaus viešosios bibliotekos organizuota 15-os dienų turistinė kelionė traukiniu į Rumuniją. Kelionėje buvome apie 25 žmonės. Įspūdžių per 15 dienų daugybė, visų neaprašysi. Daug už ką esu dėkinga tuomet buvusiai bibliotekos vedėjai Br. Staikūnienei. Tai didžiausios dovanos man už ilgą darbą bibliotekoje.

Neišdildomus įspūdžius paliko ir mūsų pačių rajoninės bibliotekos surengti renginiai. Tai pirmoji respublikoje Knygos šventė Anykščiuose, susitikimai su žymiais Anykščių krašto žmonėmis, susitikimai su anykštėnais rašytojais ir poetais ir dar daug kitų renginių.

Neskaitant tiesioginių pareigų ir kitų darbų, į visus masinius renginius vieningai įsijungdavome visos bibliotekos darbuotojos, kas ką sugebėdavo. Man su R. Klimašauskaite, kaip vyresnėms, visada tekdavo ūkinio darbo dalis. Po kiekvieno renginio ruošdavome vaises keliasdešimčiai žmonių. Iki pat paryčių, o buvo, kad ir saulė patekėjo, kepdavome, virdavome labai primityviomis sąlygomis, nes nebuvo dujinių viryklių nei šaldytuvų. Iš anksto gi neparuoši. Visko buvo, sunkumų, nesklandumų ir, žinoma, juoko protrūkių.

Ir dar. Kartą važiovom kaimiško skilandžio pirkti pas Anelę, gyvenančią Vikonių vienkiemyje. Tik tiek ir žinojom. Prie kiekvieno vienkiemio sustojam ir klausinėjam, kur ta Anelė gyvena, kuri skilandžius gamina ir parduoda. O skilandžio mums reikėjo ne bet kokio, o tikro kaimiško, kad būtų skanus, kietai prikimštas ne į kokią pūslę, o į skrandį su riestu galu. Ne per didelio ir nemažo. Beklajodami susiradom Anelę, išsirinkom skilandį, gal apie 6-7 kg – nepamenu. Bet gi spėk neprapjovus – ar skanus, ar gražus? Visko gi pasitaiko. Matyt, dėl mūsų nepatiklumo, kad abejojome dėl skilandžio kokybės, Anelė sutiko skilandį duoti be pinigų. Jeigu bus prastas, nebeimsianti nei pinigų, nei to skilandžio. Jei geras – atiduosim jai pinigų. Anelė patikėjo, o aš prisiėmiau visą atsakomybę dar ir dėl to, kad rekomendavo bobutė Gindrėnienė. O kai skilandis pateko ant stalo prieš mūsų renginio garbinguosius svečius, tai buvo K. Inčiūra ir J. Baltušis, mano nuotaika tuo metu buvo žemiausio lygio. Nieko nenorėjau nei matyti, nei girdėti toj pusėj. Norėjosi kuo arčiau būti prie durų. Gal blogiausiu atveju „pasprukt į kanapes“? Nežinau. Taip ir nemačiau, kas ir kaip prapjovė tą skilandį, tik iš Stasės sužinojau, kad Baltušis ėmėsi to darbo – o skilandis buvo labai geros kokybės ir skanus.

Juk būna sunkumų ir nusivylimų. Bet viso darnaus bibliotekos kolektyvo bendrų pastangų ir meilės tam darbui dėka būna ir didelio džiaugsmo.

Visa tai, nepakartojama, negrįžtama ir neužmirštama.

Tai buvo nuostabiausi darbo metai mano gyvenime.

Vlada Gindrėnienė
2001-05-24
Anykščiai